

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота,

6 грудня 1980 року

№ 145 (2873).

Ціна
2 коп.

ПЕРШЕ ЗАНЯТТЯ

Закінчилися звіти і вибори в первинних комсомольських організаціях. Ленінський райком ЛКСМУ міста Кіровограда провів на кожному підприємстві семінар комсомольського активу цехових організацій, а третього грудня — семінар секретарів первинних організацій. Мета цих семінарів — допомогти комсомольським натажкам в організації соціалістичного змагання, навчити їх правильно оформляти документацію, працювати з людьми. Перед секретарями первинних виступив інструктор міськомкому комсомолу Олександр Кононенко. Він підкреслює, яку важливу місію покладено на радянську молоддь.

— Будувати нове життя, — сказав він, — покликання комсомолу. Партія покладе на нас великі надії і закликає згуртувати і спрямувати дії всіх комсомольців, усієї молоді.

Він показав зразок перехідного мандата учасника естафети трудових справ «П'ятиріччя — ударний фінанс», ХХVІ з'їздові — гідну зустріч, який заснувало бюро міськомкому ЛКСМУ для переможців змагання. Заворк райкомом Анастолій Коротков ознайомив активістів із комсомольською документацією.

Такі семінари проводитимуться періодично.

«ЗОЛОТО» З ФАЕНЦЕ

КІРОВОГРАДЕЦЬ ОЛЕКСАНДР УШАКОВ — ВОЛОДАР ВЕЛИКОГО ПРИЗУ ІТАЛІЇ.

В італійському місті Фаєнці відбувся міжнародний турнір з класичної боротьби, на якому розіграно Великий приз Італії. У складі молодіжної збірної Радянського Союзу був кіровоградський важковаговець, вихованець тренера М. М. Бондаря (ДСГ «Колос») майстер спорту міжнародного класу Олександр Ушаков.

Олександр одержав чисті перемоги над важковаговиками Болгарії, Угорщини, АРС. А зустріч з італійським борцем закінчилася нічиєю. Судді призначили додаткову шестихвилинку, в якій Ушаков добився чистої перемоги.

Сталося так, що Болгарія і Єгипет відправили на змагання не молодіжні, а чоловічі команди. Отже, взявши верх над представниками цих країн, Олександр Ушаков удостоївся двох нагород: він привіз на Батьківщину дві золоті медалі (як переможень серед молоді і дорослих) і Кубок — Великий приз Італії для борців абсолютної вагової категорії.

ВІХІ ІСТОРІЇ

Височать над містом нові, світлі цехи нашого заводу. Тисячі робітників працюють тут біля складних сучасних верстатів. Немало ударних справ, патріотичних гаслань, ініціатив на рахунок колективу.

А зачаткувалося підприємство в далекому 1930 році. Тоді на місці теперішнього заводу було створено слюсарно-механічну майстерню. У процесі індустріалізації країни вона переросла в ливарно-механічний завод імені 15-річчя Жовтня. Тут працювало всього 80 чоловік, вони випускали лембидки, ковшки, горна, насоси, часунке литво тощо.

Непередодні Великої Вітчизняної війни на підприємстві трудилось вже понад 270 чоловік. Фашистська навала завдала йому великої шкоди. Приміщення було повністю зруйновано, устаткування знищено. Радянські люди відбудували завод. Це були справді героїчні дні. Вже за кілька місяців після визволення міста завод почав давати продукцію: запасні частини до тракторів, ремонтне обладнання для машинно-тракторних станцій, ремонтних майстерень.

З 1955 року підприємство підпорядковане Міністерству тракторного і сільськогосподарського машинобудування СРСР. Кіровоградський агрегатний завод (так він тоді називався) спеціалізується на випуску водяних і масляних насосів та їх приводів.

1964 рік. Уведено в дію новий виробничий корпус площею в один гектар. Колектив відділу головного конструктора розробив і впровадив у виробництво гідронасоси принципово нової патентоспроможної схеми, що переважають довговічністю і продуктивністю попередні у два рази.

У жовтні 1967 за успіхи в соціалістичному змаганні колективі заводу передано на вічне збереження пам'ятний Червоний прапор обкому Компартії України, обласного та обласної ради профспілок.

У рік сторічного ювілею вождя світового пролетаріату В. І. Леніна колектив заводу першим серед колективів підприємств області занесено на Ленінський стенд Трудової слави, встановлений у центрі м. Кіровограда. Тоді ж

підприємство перейменовано в Кіровоградський завод тракторних гідроагрегатів.

За успіхи, досягнуті у виконанні завдань восьмої п'ятирічки, Указом Президії Верховної Ради СРСР

3,3 мільйона карбованців. Питомо вага продукції зі знаком якості становила 56,5 процента від загального обсягу. Плани п'ятирічки по випуску її виконано ще до 16 квітня, а понад завдання вже вироблено на суму 15 мільйонів карбованців.

Про трудові здобутки колективу заводу можна розповісти багато. В них немалий внесок заводської молоді, що становить досить значний загін — 1400 чоловік. З них понад 500 — ударники комуністичної праці. 14 комсомольсько-молодіжних ко-

лективів у нашому колективі, — розповідає член КМК свєрдлувальниці Світлана Суярова, — а почувало себе так, немаче вже роки тут. Відносини між членами бригади щирі, товариські. Але й вимоги, звичайно, немалі. Адже бригада — одна з кращих на підприємстві. Живемо дружною сім'єю. І працюємо дружно. Це мені подобається.

Недарю в цеху і Лариса Кривоносова. Вони зі Світлою прийшли у бригаду разом. А вже багато чого навчилися, бо ж на кожному кроці відчували дружню підтримку, допомогу.

Новачки вже встигли освоїти суміжну спеціальність. А взагалі, у бригаді кожен володіє такою, а то й двома. Цікаво живуть хлопці і дівчата з комсомольсько-молодіжної. Вони — і серед учасників заводського хору, яким керує А. Бондаренко. Так що не тільки добре працювати, а й співати вміють комсомолки Наталія Погонь, Світлана Журен, молоді комуністки Теня Лифер, Валєя Федорова та інші.

Розповідає Валєя Федорова:

— З першого дня існування нашої комсомольсько-молодіжної бригади я працюю в ній. За цей час у нашому колективі склалися добрі традиції. Основне правило — не бути байдужими, аболівати за роботу. Ми, старші, робимо все, щоб ці традиції тільки міцніли...

До речі, Валєя, тина нині працює в захваци жовтня 1931 року. Незадовго за досягнення в труді її нагородили медаллю «За трудову відзнаку».

Люди — ось головне наше багатство, наш золотий фонд. Вони творять сьогодні і майбутнє заводу. Підприємство й далі зростає, розбудовується. Разом з ним зростають його люди. Примножуються ударні трудові діла колективу. До 50-річного ювілею рідного підприємства ми виконали в цілому завдання п'ятирічки. Так що продукція, випущена кожного наступного дня, буде продукцією наступного, 1981 року, першого року одинадцяті п'ятирічки, року ХХVІ з'їзду КПРС.

В. ДУДНИК, секретар комсомольської організації заводу тракторних гідроагрегатів.

Робітник:

У проєкті ЦК КПРС до ХХVІ з'їзду партії «Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року» сказано, що Радянський Союз вступає у вісімдесяті роки, маючи могутній економічний і науково-технічний потенціал, висококваліфіковані кадри. Це ми робітники, добре бачимо й на прикладі нашого підприємства. За минулу п'ятирічку у нас досягнуто нових високів рубіжів у випуску продукції, в боротьбі за її якість.

У нашій комсомольсько-молодіжній бригаді 9 чоловік. І ми, як і всі робітники заводу, докладали всіх зусиль для виконання накреслень партії. Працювали під девізом «ХХVІ з'їздові партії — 26 ударних вахт!» Справившись із завданнями п'ятирічки ще в грудні минулого року, ми нині працюємо в рахунок лютого 1982-го. Річний план 1980 року виконали ще до Дня Конституції. До речі, у виготовленні апаратури для Олімпіади-80 у Москві брав участь і наш КМК. І ми ним гордимось, як і славними трудовими здобутками наших хлопців, правоохоронних змагання — слюсаря-складальника Георгія Кандинова, слюсарів-механіків комсомольців Олександра Геймура та Євгена Басенка, а також бригади комуніста Івана Яценка. Живемо і працюємо дружно, за правилом «Один за всіх і всі за одного».

Нові перспективи, які відкриває для розвитку промисловості країни проєкт ЦК КПРС, радують нас, додають нам сил. Ми сприймаємо проєкт як програму на майбутнє. І робитимемо все від нас залежне, щоб грандіозні плани партії стали дійсністю.

А. ШЕВЧЕНКО, член комсомольсько-молодіжної бригади механічної ділянки цеху № 5 заводу радіопіробів, комсомолець, м. Кіровоград.

Доярка:

Проєкт ЦК КПРС «Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1981—1985 роки і на період до 1990 року» викликав велике зацікавлення у наших колгоспників. Вони й зрозуміли — адже це, по суті, програма нашого дальшого руху вперед на шляху підвищення ефективності виробництва, боротьби за високу якість продукції.

У проєкті ставиться завдання довести середньорічне виробництво: зерна — до 238—243 мільйонів тонн, молока — до 97—99 млн. тонн, м'яса — до 17—17,5 млн. тонн. Завдання справді великі, і нам доведеться добре попрацювати над їх виконанням.

А працювати ми вміємо. Серед трудівників полів та ферм нашого колгоспу немало славних. Це і моя подруга по роботі Ольга Відергольц, і молодий механізатор кандидат у члени партії Валерій Волощук, і ціла комсомольсько-молодіжна бригада № 2... Для мене особисто десята п'ятирічка була багата досягненнями. Зокрема, торік удалося вперше подолати чотиритисячний рубіж.

Ми у себе в колгоспі разом розглядали та обговорювали проєкт ЦК КПРС. Можемо сказати одне: схвалюємо повністю!

Л. БУБНОВА, доярка колгоспу «Дружба» Новосурїнського району, комсомолка.

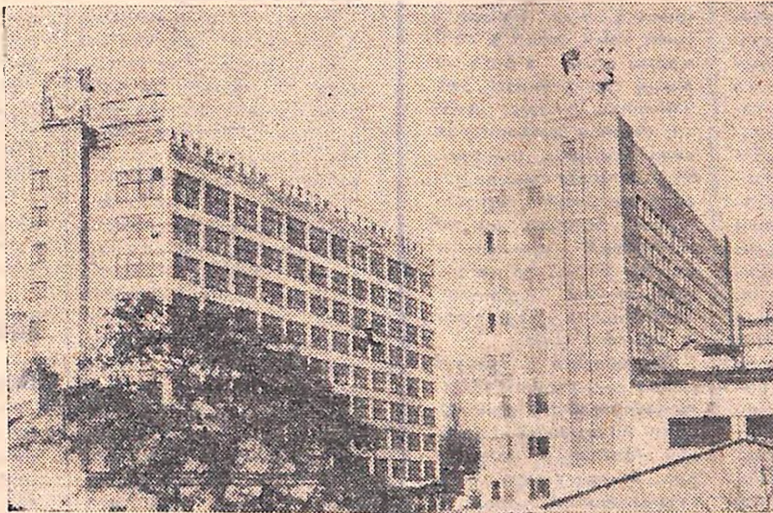
ЮВІЛЕЙ КРОКИ ЗРОСТАННЯ

КІРОВОГРАДСЬКОМУ ЗАВОДОВІ
ТРАКТОРНИХ ГІДРОАГРЕГАТІВ — 50 РОКІВ

від 11 лютого 1971 року завод нагороджено орденем «Знак Пошани».

У дев'ятій п'ятирічці введено в дію новий виробничий корпус площею в два гектари, освоєно випуск 17 нових виробів. З планами дев'ятої п'ятирічки гідроагрегатники справилися достроково,

лективів на різних виробничих ділянках по-ударному працюють на передовій п'ятирічній вахті. Чотири з них уже давно трудяться в рахунок наступної п'ятирічки. Соціалістичне змагання за право підписати рапорт ХХVІ з'їздові КПРС досягло особливого напруження в передюві-

понад план виробили продукції на 14,2 млн. карбованців. Завод досягся пра- ва називатися підприємством імені ХХV з'їзду КПРС.

ДЕНЬ СЬОГОДНІШНІЙ

Трудові будні десятої п'ятирічки були не менш напруженими і принесли немало нових досягнень. Ще до 12 травня нинішнього року заводники справилися з п'ятирічним завданням по випуску запчастин до тракторів, до 4 липня — по виробництву товарів народного споживання. Надпланової продукції дали на суму понад

лейні дні. Імена бригадирів КМК Володимира Бадова, Анастолія Скворцова, фрезерувальниці з другого механоскладального Тоні Лифар, слюсаря інструментального цеху № 8 Сергія Трохимця та багатьох інших, їхні славі справи добре відомі на заводі. Кращі комсомольсько-молодіжні колективи борються за право носити ім'я ХХVІ з'їзду партії.

ТОВАРИШ БРИГАДА

Один із таких колективів — комсомольсько-молодіжна бригада Володимира Бадова. — Другий місяць, як я

ПОСТАНОВА ЦК КПРС «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи» негласно наголошувала на необхідності дальшого посилення ідеологічної роботи серед сільського населення. Саме в цьому плані хоту розповісти, які вимоги нині ставить слухач перед лектором і лекцією.

На сьоме, що деякі люди часто упереджено сприймають до лекцій, які читаються на селі. Зрозуміло, якщо лекція добре підготовлена, організована на належному рівні, має актуальне звучання, цікава, майстерно читаста, — ніхто не залишиться до

МОЛОДІЖНА ЛЕКЦІЯ: ДОСВІД, ПРОБЛЕМИ, ПОШУК

Лекторів справжніх, за покликанням. Так, само за покликанням, інакше мані й не мислять. А для цього треба любити свою справу. Звичайно, успіх лектора значною мірою залежить від його природних даних — дикції, здібностей оповідача, навіть рознішності, але я не погіршу проти істини, коли скажу, що й ці якості з часом можна поліпшити в собі. Сьо-

го організації лекцій у Будинку культури не може бути й мови: клібороби на живих. У гарячу серпня пору доводиться часто виступати перед комбайнерами, жаткарями, водіями автомашин. Час дорогий, треба економити. Цю ж лекцію дояркам, на току можна детальніше викласти, а обід у жниварів короткий — колос обсіпається. Через та й читавши «густо», тезисно. До таких експромтів змушує обставини.

Кілька слів про спеціалізацію лектора. Чи потрібна вона, чи можлива? Погрібна, безперечно, адже коли лектор на роки вибирає собі улюблену тему, визначену проблему, коли він стає майстром спеціальної літератури, веде марш-року — ефект його роботи буде значно вищим, ніж у тих, що за все беруться і нічого не мо-

СЬОГОДНІ ЛЕКЦІЮ ЧИТАЄ...

ної байдужим. Її слухатимуть, лекторів задовольнять багато запитань, його запросять іще в гості. І напак, якщо вона читається, як кажуть, для галочки, то в душі слухачів викличе лише відразу, і надані у них зі слогом «лекція» асоціюватиметься щось нецікаве, нудне, присипляюче.

На лекторську роботу треба добирати ініціативних, творчих, ентузіастів цієї справи, які б самі були зацікавлені у проведенні лекцій на селі. Та часто до паровинних організацій говорять: «Знання» «випишуть» тих, хто краще у людей дорожчий час, кому на вистаче інших громадських доручень. Кожному, певно, знайомий дотепний приклад безвідповідального ставлення лекторів-пропагандистів до своїх обов'язків. Хочеться навести його ще раз. Перед молодіжною аудиторією виступав лектор, старенький сивий дідок. Читав тихо, ушпигувався у папери, що звертаючи на слухачів ні найменшої уваги. Такі лекції йому доводилось відбувати не перше, люди зазвичай в залі мирно перешіптувались, чекаючи кінця, і він уже зник до цього. Але на цей раз десь із галерії його перебила: «Господи!» Лектор здригнувся, та, щоб не збитися з пантелику, продовжував давати. Дідок зблизився відраза очі від читання, зняв окуляри, присіпав шукати в загі, кому б відповісти, і згодом осуджуюче довірив у промову: «А воно ж зам треба!»

Цей приклад я називаю випадком — молоді дуже вразливо сприймає, що робиться збиває чергу записників думки в лекції, дає зідомі факти. Читати для молоді — цікаво (вони ставлять більше запитань, пропонують теми нових лекцій, які їх насамперед хвилюють, можуть делікатно натякнути лектору на якісь його роботи) і подночас — відповідально. Лекція повинна не тільки нести загальноінформаційну, а й виховувати. Використати молоді — справа не легка, потрібна помічність тут не дано.

Лекторської майстерності молодим лекторам необхідно вчитися у досвідчених. Мені щастило на чудових лекторів і під час навчання в педагогічному інституті.

Володимир КЛЮШНИЧЕНКО — один із кращих молодих лекторів Ульяновського району. Стаж його лекторської роботи невеликий (три роки), але він уже встиг пізнати її радощі, відчути її ризик невдачі. Сьогодні Володимир ділиться досвідом з читачами газети, колегами-лекторами.

годні без сумніву можуть гідити: справжнім лектором може стати кожен, для цього треба наполегливо працювати, а досвід згодом прийде.

Кажуть, що лекція починається з оголошення. Справді, тема лекції повинна зацікавити людей, зацікавити. А цього можна досягти актуальністю її, оперативністю. Тому оголошення слід оформити естетично. Перед своїм виступом я турбуюсь, аби оголошення було знайоме з кількома днями у найбільш людних місцях села — біля Будинку культури, на автобусних зупинках, на фермах, у тракторних бригадах. Але оголошення — лише частка заправки добре організованого заходу. Літні люди, молодь іноді проходять мимо нього. Це й зрозуміло: у кожного колгоспника чимало клопотів, і часто йому важко заважитись вивільнити годину для слухання лекції. Тому необхідно дбати і про слухачів. Найлегше їх зібрати на робочому місці, попередивши заздалегідь господарських, партійних працівників. І ще: по-моєму, більше користі принесе читання чудової лекції в кінці трудового дня, а то й під час вимушеної перерви у робочий час. Вона піднесе настрій, підвищить продуктивність праці, поаерче аграчену годину. Підкреслюю: чудової лекції. Я пробував практикувати такий метод роботи. Взагалі експериментувати сільським лектором доводиться багато.

Звісно, до цього спонукають особливості, проблеми лекційної пропаганди на селі. Найбільше їх виникає влітку. Про

жув висвітлити майстерно. Але сільському лектору не впадає чиста спеціалізація, бо в першій організації товариства «Знання» членів не так уже й багато, вони не зможуть при всьому бажанні охопити коло проблем, які цікавлять людину. Лекторів обласного масштабу спеціалізація необхідна. Сільський же повинен мати основну тему, але й не цуратися інших, не менш важливих. Я, приміром, найчастіше пропагую науковий атеїзм, однак читаю лекції про міжнародні становища, про економічну політику КПРС на сучасному етапі, про комплексне виховання підростаючого покоління.

Якщо вже я краєм торкнувся атеїстичної пропаганди, основного напрямку моєї лекторської практики, то хочу на ній спинитися докладніше. Готую лекції на атеїстичну тему із задоволенням. У Лозуватській середній школі я викладаю фізику, астрономію, а що може переконливіше від науки заперечувати релігії, викривати її експлуатаційну сутність? Прикладами наукових досліджень, передових у галузі космосу, доводиться багато і вміло оперувати для користі справи, яку ми ведемо. Ось тут спеціалізація дає про себе знати.

Іноді на лекціях мене запитують: для чого читаються лекції: на атеїстичні теми, якщо з селі майже ніхто з бога не вірує, сент немає? Так, звичайно. Та ще є, однак, селі з доволі високим рівнем освіти. Молоді треба прищеплювати атеїстичні переконання, оскільки це не виключає можливість впливу релігії на свідомість хлопців чи дівчат, здебільшого тоді, коли їх спіткало горе.

Організація і проведення лекторської роботи заслуговує докладнішої розмови на сторінках «Молодого комуніста». Я гадаю, що мене підтримають і молоді, і досвідчені лектори. Хотілося б почути слово й тих, кому наші виступи адресуються. Користь від такої колективної розмови для молодих лекторів буде неабиякою.

В. КЛЮШНИЧЕНКО,
лектор Ульяновської районної організації товариства «Знання».

ЗІД РЕДАКЦІЇ: Газета підтримує пропозицію і запрошує до розмови лекторів області. Інтерв'ю з Володимиром Ключниченком заплановано на червень не всі аспекти лекторської практики. Розкажіть, як працюєте ви з людьми, стикаєтесь з труднощами, які проблеми розв'язуєте, що б ви порадили початковому лектору з власного досвіду. «МК» цікаво почути думку слухачів. Напишіть нам, яка лекція вам найбільше запам'яталася, чим саме. Може, ви бажали розповісти про свого улюбленого лектора! Редакція чекає ваших листів.

Чимало нині турбот у працівників Новоградніського пункту по прийому, очистці і зберіганню насіння багаторічних трав.
На знімку: інженер-технолог Олександр ГУРІН та інженер технагляду Микола ЯНЧУК.

Фото С. ФЕНЕНА.

СПОСІБ ЖИТТЯ — РАДЯНСЬКИЙ

ПОСПЕРЕЧАЛИСЯ З МРІЄЮ

Про що мріяли в тридцять років комсомольці придніпровського села Тернівки, розповідає один з експонатів його майбутнього музею. Це цікаве свідчення — копія протоколу комсомольських зборів у тодішньому колгоспі «Халка революція» — передзвоні для експозиції колишній зожак сільської молоді, загинув вояки і праці І. М. Федорова.

Тернівка через сорок років — називається диспут, організований на тих зборах. Юнаки і дівчата мріяли про високий урожай на колгоспних полях, про те, щоб збудувати в селі новий клуб, середню школу і промисловий завод, щоб у всіх громадянських будинках було електрика.

Перезавдання, унаслідок яких стає сама сільська молодь, перезавдання всі її сподівання і прогнози. Врожай пшениці і фруктов тут збирають у півтора-два рази вище, ніж ті, що їх називали унаслідок диспуту в Тернівці тепер є не просто клуб —

чудовий Палац культури із залом на п'ятсот глядачів, три бібліотеки, спеціалізований книжковий магазин «Лумініца», триповерховий будинок школи-десятирічної. До послуг сільчан — універсам, кілька продовольчих магазинів, будинок побуту. На соціально-економічний розвиток села нинішній колгосп імені Котляського щороку відраховує понад чотириста тисяч карбованців.

Як рік у рік поліпшувався життя, зростало і міцніло господарство, свідчать фотознімки, документи, газетні матеріали, спогади старожитів Тернівки, які протягом чотирьох десятиріч збирає І. М. Федоров. Сам він працював у колгоспі трактористом, ланковим, бригадиром, багато років був головою виконкому сільради. В літопис, призначений для музею історії села, він включив і матеріал, розповідає про приїзд у Тернівку Г. І. Котляського, його зустрічі з колишніми червоноармійцями, які за порадою свого бойового командира створили тут перше колективне господарство — СОЗ.

До цих матеріалів везе-ран звертається, коли йде на зустрічі з молоддю, школярами. Документи його літопису — добра підмога для місцевих лекторів і пропагандистів, котрі виступають з розповіддю про соціалістичні перетворення в молдавському селі.

С. БЕЛЬДІМАН,

кор. ТАРС.

Слободзея,
Молдавська РСР.

КАЛЕЙДОСКОП МОЛОДІЖНИХ НОВИН

Комсомольці-добровольці

Група комсомольців Херсонщини виїхала на шахти Донбасу, де увійшла в республіканський молодіжний загін «Стахановці». З тридцяти юнаків і дівчат, що одержали путівки обкому ЛКСМУ, більшість — робітники промислових підприємств, трудівники колгоспів і радгоспів. Є серед добровольців будівельники, механізатори, шофери, слюсарі, монтажники. Майже всі мають середню або середню спеціальну освіту. Молоді ентузіастів пропонуватимуть у вибох шахт «Ольховатська» у Єнакієвому, а також на будівництві нового гірничодобувного підприємства в Шахтарську.

Обираючи життєвий шлях

Трудову сім'ю Меліто-

польського заводу тракторних гідротракторів поповнили цього року сто сімдесят випускників тринадцяти і двадцяти другої середньої шкіл міста. Це половина всіх повнагів, що прийняли праці на підприємстві.

Правильно обрати життєвий шлях юнакам і дівчатам допомагає цілеспрямована профорієнтаційна робота, яку спільно ведуть колективні підприємства і його підшефні навчальні заклади.

Ідею підказали школярі

Діюча модель токарного пркатного станка «3600», створена членами Краматорського клубу юних техніків, не є гонимим копією свого знаменитого оригіналу. Авторі повні — семикласники Косів Іванченко, Олег Крайченко, третьокласник Артем

Рудков — змінили традиційну конструкцію юнаків, які ріжуть тепер метал не під прямим, як звичайно, а під заданим кутом. Це дає можливість робити фаску для зварювання сталевих листів без втручання людини. Цікаво, що на кромкообробальному верстаті таку операцію виконують десятки робітників.

Ідея, народжена допитливим розумом школярів, захопила спеціалістів Цехкранматорського машинобудівного заводу імені В. І. Леніна. Тепер вони працюють над її втіленням у життя.

Оригінальна робота школярів, яка експонується на республіканській виставці дитячої науково-технічної творчості, буде представлена на ВДНГ СРСР у розділі «Юні техніки країни — XXVI з'їздові партії».

(РАТАУ).

З КОМУНІСТІВ—ПРИКЛАД

БАКУ. (Кор. ТАРС). Рубіна. У цьому колективному літопису юні пеніці розповідають про те, як вони втілюють у життя заповіді вожда.

Про допомогу Бакинського Палацу школи, позакласну виховну роботу його вихованців йшлося на

Всесоюзному семінарі-наряді директорів палаців піонерів республіканських, крайових та обласних центрів країни, який закінчився в Баку. Вони обмінялись досвідом ідеологічної, пропагандистської і культурно-масової роботи з підростаючим поколінням.

Мист

З ПОЧАТКУ РОКУ
РЕДАКЦІЯ
ОДЕРЖАЛА
6750 ЛИСТІВ

НЕПЕДАГОГІЧНА ПОЕМА

І турбота тут була новою, і новішими були педагогічні перспективи.
А. С. Матеренко, «Непедагогічна поема».

УВАГА: ПІДЛІТОКИ

У цій історії, як у кривому дзеркалі; навіть найчарівніша красуня може видатися горбатого бабою-ягою. І все ж за поспішними й гарячковими радками листа, надісланого до редакції, стояла невідомою материнська тривога. Мати благала: «допоможіть мені розібратися», виправдувалася: «не думайте, що я така зла», радий: «будете добрим, шановні вчителі» і категорично попереджала: «ні, я буду боротися». Чотири аркуші з учнівського зошита рясніють не великими приємними епітетами на адресу окремих викладачів Хмельської середньої школи, у якій навчається дев'ятикласник Сашко С.

ПРОЧИТАВШИ цього листа, я відразу уявив сердице обличчя директора школи Катерини Григорівни, дядьку, що ми його знали всім класом. Для дев'ятого класу він зовсім не підготовлений. Він же відстає з усіх предметів... Спробував, виходить парадоксальна ситуація. Самі ж учителі змушені сьогодні пожинати наслідки своєї псевдоліберальності щодо Сашки С. Вони його ачили — недовчили, «тягнули» — «недотягнули», а тепер лише руками розводять і в усьому звинувачують цього юного ледацюгу. А хто ж йому ставив рятівну трісчку? І для чого? Для того, щоб дотягнути до восьмого класу і зіпхнути з рук? На чий? На руки викладача профтехучилища? Не дуже чесний хід, особливо в педагогіці.

У Хмельській середній школі мимоволі створилася десь, як кажуть, табори: з одного боку — вчителі, з другого — мати Сашки С. І тільки герой цієї історії все так само б'є байдки, ганебних викладачів. Щоправда, про самого Сашку вони відзначалися не дуже приємно. Настільки натягнуто, що його знання раються, мов паутину, при одному дотикі до них запитання вчителя. Та й поведінка далеко не ідеальна. Отож, коли після восьмого класу Сашко С. забрав документи і вирішив вступити до профтехучилища, в школі полегшено зітхнули. Мовляв, позбавилися наразі свого архітрієчника, який і так дивом доскочив до вершин неповної середньої освіти.

Але раділи передчасно. Сашко С. раптом передумав і... повернувся в рідні шкільні пенати. Це настільки приголомшило учителів, що вони почали відверто його ігнорувати. Навіть стався такий прикрий випадок на уроці Тамари Іванівни: коли кілька учнів, і в тому числі Сашко С., заробили до двійки, то вчителька лишила його чомусь зоставити стояти до кінця уроку. Дивний педагогічний прийом! Викликає подив і те, що повернули моїх дочок здоров'я, життєрадісності, а мені — спокій і світлу материнську радість.

Від цього серця хочу подякувати йому і його колегам Г. І. Тонстогау, Т. Б. Кравчовій, В. І. Тетянічці, О. М. Копонясенку, а також медичним сестрам А. І. Таран, З. І. Явдошенко за їхню чуйність, людяність і велику доброту.

Хай нам завжди щастить на всіх шляхах нашого неспокоїного життя!

В. ГОНЧАРЕНКО.

Малозисківський район.

РЯДОК ПОДЯКИ

ЧУДОДІЙНІ РУКИ ЛІКАРІВ

З моєю дочкою, восьмикласницею, сталася лихо. Хвороба виявилася настільки небезпечною, що навіть від мене, матері, цього не приховувала. І все ж люди в білих халатах заспокоювали мене.

Операцію робив лікар обласної дитячої лікарні Рем Подпичаши Жерняков. Його чудодійні руки

Л. ІВІЦА.

м. Кіровоград.

ДИТЯЧІ КОМІСАРИ

ЗАВЖДИ ВІДЧИНЕНО ДВЕРІ

34-ї десятирічці обласного центру для шефів — комсомольців Кіровоградського проєктно-конструкторського інституту ґрунтообробних і посівних машин.

Знайомство учнів зі своїми старшими товаришами — конструкторами відбулося кілька років тому. Слід було раз зустрітися і побачитися одне з одним, щоб стати щирими друзями.

Спочатку неспішно, потім дедалі впевненіше робили свої кроки в педагогіці комсомольці Тетяна Попова, Ірина Іванова, Людмила Шадіна. Дівчата зуміли досить швидко налагодити стосунки зі своїми підшефними. Тетяна Попова, приміром, організувала для комсомольців турок в'їзаних. Люда Шадіна розповідала дівчатам про дитячі роки Володі Ульянови. А спільно було цікавих експериментів на одній з найбільших заводів області — «Червона зірка», як цікаво пройшли диспут «Путівка в життя», бесіда «П'ятирічка і ти...». А в нинішньому навчальному році з ініціативи члена комсомольського бюро Юлії Томашпольської ми більше уваги приділяємо створенню в десятирічці різних гуртків. Во саме в гуртківській роботі розширюється кругозір дітей, розвиваються їхні нахили до технічної творчості, формуються практичні навички, такі необхідні для суспільно корисної праці.

О. МАЦИНА,
секретар комсомольської організації Кіровоградського проєктно-конструкторського інституту ґрунтообробних і посівних машин.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

Хто останній?

Одного разу до священика прийшов кравець і спитав його: «Скажіть, батюшко, чи багато ви виконуєте з тих заповідей, котрі проповідуєте нам зі святого шнєсма?»

Той трохи поміркувавши, відповів: «А ти багато зносив тієї одежі, котру ти пошив?»

Це, звичайно, жарт. Але такі речі з питань пожежної безпеки, замість серйозного ставлення до справи, ведуть працівників торгівлі в Знам'янському й Долинському районах. І в результаті пожежі виши-

кають саме там, де їх найменше сподіваються.

Так, 30 травня в селі Дмитрівці Знам'янського району від необережного поводження обслуговуючого персоналу з вогнем лінійка пожежа в господарському магазині, чим завдало державі значних матеріальних збитків.

З жовтня в селі Новосавицькому Долинського району під короткого замикання електропроводів заторівся магазин. Та завдяки рішучим діям місцевого населення і районного пожежного підрозділу вогонь удалося приборкати.

Коли у завідувачих цими магазинами працівники державного пожежного нагляду спитали, чому було допущено ці випадки, то почули таку відповідь: «Та ось бачите, так стало-

ся... Ми й садки про це не мали. А взагалі — хіба тільки у нас порушення? Ви завітайте в райспоживспілку, то там ще й не те побачите».

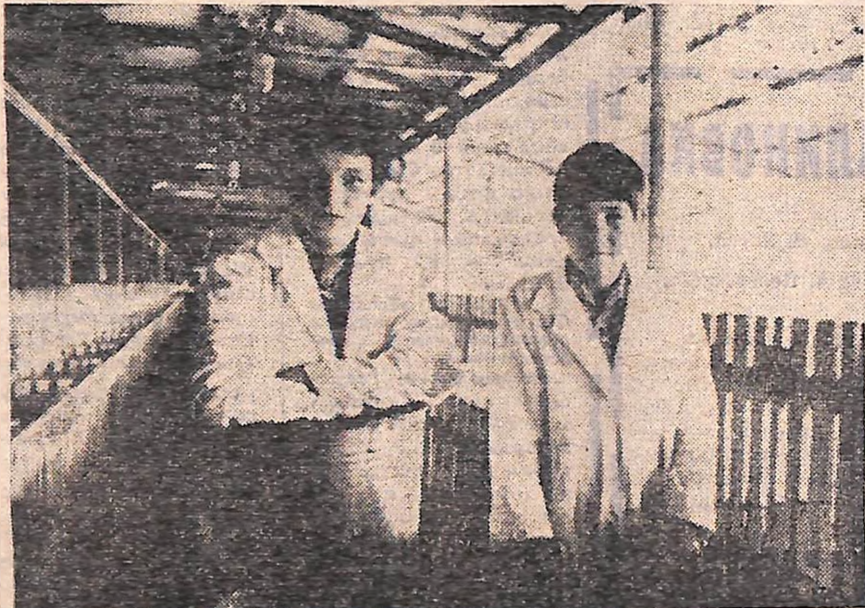
Що можна сказати, коли й на базисі споживспілок згаданих районів правил пожежної безпеки не виконують, усю профілактичну роботу провалять лише на словах?

Незважаючи на неодноразові сигнали про незадовільний противопожежний стан магазинів з боку працівників торгівлі районів, керівництво райспоживспілок ділових заходів для усунення недоліків не вживає.

Таке становище далі терпіти не можна.

Г. ІВАНОВ,

Інженер відділу пожежної охорони.

Своїми маленькими помічниками називають тваринники свинномплексу колгоспу Імені Ватутіна Новоукраїнського району шестикласниця Рівнянської середньої школи № 5 Світлана Романенко та учня восьмого класу Віктора Лубенця. Вони часто бувають на фермі, допомагають старшим доглядати за тваринами.

ЗАОЧНА СТУДІЯ «СІВАЧА»

ЗНАХІДКИ І ВТРАТИ

ЧЕРГОВЕ заняття заочної студії «Сіва» я хочу почати з констатації примісного факту: в нашій останній пошті мало листів, які свідчать, що початку цієї пошти, «ореспонденти «Сіва»» стали зможливішими до своєї роботи зі словом. Розширилась тематика надісланих віршів, відчутне зростання версифікаційної майстерності ряду авторів, які вже друкувалися на сторінках «Молодого комунара».

... І вірю я: в путі мене згріє

Людських сердець велика доброта, пише з одним з віршів Оксана Стеланенко із села Злиники Малозисківського району.

Люблю я нашу Помічну, Співачу Україну.

З усіх доріг сюди верну,

Сюди думками лину.

Це — рядки з вірша кіровоградської студентки І. К. А. Володимир Васицької з Добровеличківки, яка намагається поетично відтворити образ трудівниці-односельчанки.

Прозвали бабу Ганну «сто примет» —

Ту наесемівку, даздятих,

Що знала не лише ліній —

Була й зазвоню в п'ятдесят.

Наших авторів хвиля-

ють і шепіт стиглого життя на колгоспному полі, і племінні соробини в гаю, і в «холоднім набі журавлі», що не просто летять у вирій — відносять із собою дитинство.

Пильний погляд на світ, прагнення пізнати і зрозуміти його в усіх його складностях відчувуються в кращих віршах. З поезії В. Василевського «Віра», рядки з якої було наведено, постає перед нами образ мудрої селянки, яка любить і розуміє землю, як живу істоту. Тому-то «пророцтво» героїні вірша тітки Ганни на дощ чи на врожай завжди збувається. І сприймається воно не як якась містика, а як одаїчне хліборобське розуміння героїнею землі. Автор це показує пестично, переконливо.

Чималу добірку віршів прислав нам Г. Ліщенко із селища Петрового. Вірші, в цілому, нерізані, трапляються в них парестіхії широким живим, тем, образів. Та є у автора й перші поетичні знахідки. Найбільш вдалим здається нам вірш «Матері». З нього постає узагальнений образ матері, що й досі чекає сина з війни, вірить у його повернення.

Ліричний герой Маргарити Фурдешко захоплений у красу життя, красу землі.

«Оглянься, какою цвітеться роса!» — щиро захоплюється авторка вірша. Шкода, що думка ця не знаходить належного художнього вираження. Вірші Маргарити мають голосну ваду — декларативність. Думка в них губиться між загальними рядками, переликом фактів і явищ природи. На це ж хвилює й нова добірка віршів Людмили Баранюк з Новомиргорода.

У поетичній пошті студії «Сіва» помітно зростають вірші Людмили Поліщук з Олександрівки. Людмила звертається до таких тем, як місце людини в житті, людина і мистецтво. А що вона ставить до поетичних вправ серйозно, про це свідчать вірші «Полонез Огіньського», «Бічність»... Поезії Людмили — схвалюване слово юного сучасника до свого краю.

Закінчуючи сьогоднішнє заняття, мені хочеться запропонувати учасникам нашої засідки студії домашнє завдання. Шановні друзі! Рік фінішує. Нам хотілося б, щоб ви подумки оглянули прожитий шлях, проаналізували свої здобутки з навчання, праці.

Є. ЖЕЛЕЗНЯКОВ,

член обласного літературного об'єднання.

ЗАПРОШУЄМО
ДО РОЗМОВИ

А Я ЛЮБЛЮ ЖОНАТОГО...

Тут не допоможе ніяка порада. І все ж... Я кохав його вже не один рік. Кілька разів намагалася примусити себе забути його очі, голос і легітну усмішку. Хотіла виїхати із села. І нічого відіяти не можу.

Він одружений. Я теж маю сім'ю. Розумію, що любити жонатого просто неспорядно, навіть злочинно. Але...

Не подумайте, що це почуття в мені пробудилося від нудоти, перобитки. Я працюю. Обходжу свою сім'ю. Маю турбот чимало, як і кожна заміжня жінка. Та ніщо не може притупити гострого бажання бачити його перед собою, чути його голос, відчувати на собі його погляд.

Ми ніколи з ним разом не будемо. Навіть спільно не зможемо жити. Власне, він, мабуть, і не знає про мої почуття. І, можливо, ніколи не довідається.

Цей лист — не крик душі. Це — світлий голос мого невідомого пастка. Щастя, якому я, незважаючи ні на що, буду вірною все життя.

НАДІЯ В.

Бобринецький район.

